

Čís. 5722.

Vstoupil-li do sporu o odbřemenění, zahájeného úpadcem, ještě před prvním ústním jednáním správce úpadkové podstaty, stalo se stranou úpadkové věřitelstvo, jež pak má nárok na náhradu útrat. Pokud nebyl úpadek zrušen, patří útraty vítězného sporu podstaty podstatě a nelze je zavázanému srážeti na pohledávku za úpadcem.

Patří-li do úpadkové podstaty nemovitost, k jejímuž odbřemenění jest třetí osoba povinna, náleží správci, by uplatnil i tento nárok za účelem zpeněžení nemovitosti.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Rv I 1776/25.)

Václav B. vedl spor o depuraci s Leopoldem H-em. Za sporu byl vyhlášen na jmění Václava B-a úpadek, správce úpadkové podstaty vstoupil do sporu, spor byl vysouzen a Leopoldu H-ovi uložena náhrada útrat. Úpadková podstata vedla po té ku vydobytí útrat exekucí, jejíhož zrušení domáhal se Leopold H. žalobou, o niž tu jde, namítaje započtením pohledávku proti úpadci a popíraje oprávněnost úpadkové podstaty, vésti exekuci. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávným není úsudek odvolacího soudu, že žalobce nemůže s nárokem exekucí dobývaným na útraty sporu kompenzovati svou pohledávku z nedoplatku kupní ceny za Václavem B-em 34.093 Kč 12 h. Dovolatel míní, že dobývaná pohledávka útratová nevznikla správě podstaty, protože spor šel o depuraci nemovitosti do podstaty náležející a nárok depurační prý není nárokem podstaty, ježto prý naň nelze vésti samostatnou exekuci pro pohledávky peněžité. Dále míní dovolatel, že pohledávka na útratách sporu nevznikla a nepatří podstatě úpadkové proto, že soudy v depuračním sporu to výslovně nevyřkly. Nelze prý vyložit slovíčkářsky slova rozsudků v onom sporu, v nichž se jako žalující strana oprávněná k náhradě útrat uvádí »Václav B., vztažně jeho podstata«. Soudy prý použitím slova »vztažně« zřejmě mínily označiti za oprávněného Václava B-a proto, že nešlo o nárok, náležející do podstaty, nýbrž o osobní nárok úpadcův. Avšak nižší soudy právem uznaly, že útratová pohledávka je pohledávkou správy podstaty Václava B-a. Správce podstaty vstoupil do sporu, zahájeného úpadcem o depuraci ještě před prvním ústním jednáním. Tím stalo se spornou stranou věřitelstvo úpadkové a ono jako odpůrce ve sporu má nárok na náhradu útrat (§ 41 c. ř. s. a § 7 konk. ř.). Označení úpadce v úvodu rozsudků jako strany rozepře společně s podstatou úpadkovou slovy »Václav B., vztažně jeho podstata«, nemění na tom ničeho. Lze je vysvětliti jen tím, že původně byl stranou rozepře úpadce sám, ale pak jím býti přestal. Označení ono mohlo by po případě míti vliv na posouzení otázky, kdo je k požadování útrat oprávněn tehdy, kdyby úpadek byl zrušen. Pokud

se tak nestalo, tíží útraty, vzešlé sporem správě podstaty, jí a věřitelstvo (podstatu) a nemůže si je žalobce srážeti na pohledávku za úpadcem. Rovněž nerozhodovalo by a není ostatně ani správně, že se depurační spor vedl o nárok do podstaty nepatřící. Jednak útraty ony byly správě podstaty přičteny právoplatným rozsudkem, jednak správa podstaty právem vstoupila do sporu. K úkolům správy podstaty náleží i její zpeněžení. Patří-li tedy do podstaty nemovitost, k jejíž depuraci jest třetí osoba povinna, náleží správci, aby uplatnil i depurační nárok za účelem zpeněžení nemovitosti, totiž by výhodněji zpeněžití mohl depurovanou nemovitost. Při tom nerozhoduje, zda na depurační nárok jest přípustná samostatná exekuce pro peněžitě pohledávky. V úpadku o takovou exekuci nejde. Proto mylně se domnívá dovolatel, že správa podstaty nebyla k exekuci pro útraty depuračního sporu legitimována a že z toho důvodu přísluší mu námitka proti exekuci dle §u 36 čís. 1 ex. ř. Rovněž není nesprávným názor odvolacího soudu, že ke kompensaci s útratovou pohledávkou podstaty nehodí se žalobcova pohledávka na nedoplatku kupní ceny 34.093 Kč 12 h za úpadcem. Vadí tomu jednak to, že útratová pohledávka povstala podstatně teprve po zahájení řízení úpadkového (§ 20 konk. řádu), jednak i to, že vůči podstatě žalobce ani ne tvrdil, že se jeho pohledávka na kvotě úpadkové stala splatnou docílenými výtěžky z realizace jmění podstaty a provedeným rozdělením.

Čís. 5723.

Kancelářští pomocníci.

Také kancelářští pomocníci spadají pod druhou hlavu (§§ 71—80) nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914, čís. 21 ř. zák., jsou smluvními zaměstnanci, jichž služební poměr se zakládá na individuální služební smlouvě.

K výpomocným silám, přijatým na denní plat splatný pozadu, náležejí i výpomocní kancelářští pomocníci.

Spadá-li kancelářský pomocník pod § 71 nař. čís. ř. zák. 21 na rok 1914 a nespadá pod výjimku §u 76 (3) poslední věta téhož nař., má nárok na výplatu služebních požitků po celý jeden rok nemoci, ale nespadá-li pod § 71 cit. nař., anebo sice spadá, avšak zároveň také spadá pod jmenovanou výjimku, nelze sahati k předpisům nařízení veškerého ministerstva ze dne 27. září 1911, čís. 193 ř. zák. o výpomocných zřízeních, dříve sluzích, nýbrž platí tu předpisy občanského zákona o smlouvě služební.

Výnosem ministerstva sociální péče ze dne 29. dubna 1920, č. j. 4709/P-20 bylo dobrodiní nařízení ze dne 27. února 1920, čís. 130 sb. z. a n. (že po dobu nemoci přísluší plat za celý rok), přiznáno kancelářským výpomocným silám vždy, výnos rozeznává pouze ohledně jich nemocenské povinnosti mezi silami ustanovenými na dobu delší než 39 týdnů, jež povinnosti té nepodléhají, a ustanovenými na kratší dobu, jež povinnosti té podléhají. Kancelářský pomocník není vyřazen z dobrodiní nař. čís. 130/1920 tím, že mu byla vyměřena odměna vyšší, nežli dle §u 75 nař. čís. 21/1914.